

ELS QUATRE PINTORS DEL MOLL DE LA TIMBA

Eren quatre pintors de bona jeia. Arribaren plegats, un migdia d'estiu, quan els banyants tornaven de les platges. Plegats i separats: tres amb vehicle propi i l'altre en l'autolínia. Tots quatre, l'endemà, de bona hora pintaven, gairebé de costat, al moll nou de la Timba. D'esquena al Sol i de cara als covals i als calancs de S'Arenella, on el ponent nodreix els sortillers. Tots quatre amb cavallet, enquadraven la tela per pintar el mateix: muntanya i mar, amb pins, vinyet i oliveres, i el veler, si s'escau, del tenaç solitari. Talment ho veia jo; i els vaig parlar. L'un d'ells era való, l'altre normand, l'altre una bella noia escandinava i el quart de la Garrotxa. Es van conèixer; no es parlaven gaire. S'espiaven, i a l'ombra de rares palloles no sé pas quins secrets emboiraven les teles. Puix que un cop enllestits, tots ells també alhora, les quatre vistes semblaven pintades en indrets oposats, sota cels distints. Com si el belga hagués vist

l'estany de Sant Maurici, el català un port mort de Costa Rica, la nòrdica una gorja als Dardanel i el francès la lluna d'un mirall coronada d'espines. Primer tots deien:—*Jo ho he vist així.* Més insegurs, tardans, ja no reconeixien cadascú el que era d'ell, i es malmiraven. Ja algun penjava a l'altre l'estranya malifeta, i tots plegats cridaven:—*¿Quin país és aquest que cossos i colors muden semblança en un cluc de parpella? ¿Que, tot pintant, oblidem allà on som, amb matins de crepuscle i nits d'aurora?* No els vaig dir el poc que sé. A mi mateix ço que escric es capgira: el gai torna marrit i el fosc llumeja. El fet ens acostà, de nou, a tots. I, de tornada a la punta del moll—des d'on havien pres llurs vistes marineres—per a escatir les raons de la desavinença, l'indret era ocupat per quatre pintors nous amb palloles mai vistes i quatre cavallets i teles nous. I de cara a ponent, que ments i cors traspalsa! Quan ens giràrem tots cinc per comentar-ho, ni ens coneixíem.

De *Tocant a mà...*

(dins *Obra poètica en vers i en prosa*. Barcelona: Edicions 62, 2000, vol. I. p. 487-488)